

Arrest

nr. 306 240 van 7 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat V. HENRION en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 november 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift onder meer aan dat het administratief dossier geen informatie inhoudt over de situatie van begunstigden van de internationale bescherming in Bulgarije waar haar

internationale bescherming werd toegekend. In dit verband heeft de Raad met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, aan beide partijen gevraagd om ten laatste tegen een welbepaalde dag actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. Aan dit verzoek van de Raad werd door de partijen geen gevolg gegeven. De verwerende partij liet derhalve thans na om recente landeninformatie bij te brengen.

In het licht van de voorgaande verwijst de Raad naar de recente arresten van het Hof van Justitie over de draagwijdte van de samenwerkingsplicht waartoe de autoriteiten van de EU-lidstaten op basis van artikel 4 van de richtlijn 2011/95 verplicht zijn (HvJ 22 februari 2022, C-483/20, xxx/ CGVS, pt. 29-31 en HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, pt. 54-55). In beide zaken heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de autoriteiten van een EU-lidstaat verplicht zijn om in het kader van hun samenwerkingsplicht op het tijdstip dat de bestreden beslissing wordt genomen rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst, dan wel in het land waar aan de verzoekende partij internationale bescherming werd verleend.

De autoriteiten van een EU-lidstaat zijn derhalve verplicht om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens een evaluatie te maken van het risico dat de verzoekende partij loopt in de lidstaat die haar internationale bescherming heeft verleend om aan een onmenselijke en vernederende behandeling te worden onderworpen vanwege tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken.

Van verzoekende partij kan worden geëist dat zij op basis van haar eigen verklaringen en van de bewijsstukken waarover zij beschikt haar eigen persoonlijke situatie voldoende aantoot. Er wordt van haar echter niet verwacht objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte informatie te verstrekken die het mogelijk maakt om het bestaan van tekortkomingen in de lidstaat die haar internationale beschermingsstatus heeft verleend of de ernst van het risico dat zij loopt bij terugkeer naar deze lidstaat aan te tonen. Deze verplichting komt aldus toe aan de bevoegde autoriteiten van de EU-lidstaten (zie in deze zin nog de conclusies van de advocaat-generaal Jean Richard van het Hof van Justitie van 13 juli 2023 in de zaak C-392-22 X/ Staatsecretaris van Justitie en Veiligheid).

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij zich niet onttrekken aan haar verplichting om objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in deze lidstaat om het risico om bij terugkeer naar deze EU-lidstaat te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM te beoordelen. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk had gewezen op haar moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije, meer bepaald op de situatie in het ontvangencentrum waar verzoekende partij verbleef. Aldus had de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging het door de verzoekende partij ingeroepen risico in het licht van objectieve landeninformatie moeten onderzoeken.

In casu heeft de verwerende partij nagelaten om voor het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de objectieve landeninformatie, noch heeft zij actuele landeninformatie voorgelegd naar aanleiding van de vraag van de Raad met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 maart 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1781 legt de eed af en tolkt Tigre

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VwP verwijst naar haar pleidooi in de vorige zaak op de rol (nr. 2) en stelt dat de gevraagde info nu wel voorligt.

VzP wijst erop dat recentere info bevestigt dat er zich bijzondere problemen stellen voor personen zonder verblijfsdocumenten, intussen is zij al 5 jaar weg uit Bulgarije, er is geen effectieve bescherming aldaar."

Het proces-verbaal van de terechtzitting vermeldt het volgende wat betreft die vorige, tweede zaak op de rol waarnaar wordt verwezen: *“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VwP verwijst naar de recent door haar neergelegde landeninformatie die bevestigt dat statushouders in Bulgarije niet systematisch blootgesteld worden aan een schending van art. 3 EVRM, zij volhardt in de motieven van de bestreden beslissing. VzP legt ter zitting nog een aanvullende nota neer en wijst op de vicieuze cirkel van het niet kunnen bekomen van documenten zonder het hebben van een adres, quod in casu. Ze wijst op haar psychologische kwetsbaarheid en deelt de optimistische visie van de CGVS niet op basis van het AIDA-rapport en wijst verder op rapporten van de Duitse autoriteiten die ze neerlegt. VwP stelt dat deze geen afbreuk doen aan de rechtspraak van de Raad.”*

4. Thans ligt, waar deze ten tijde van de beschikking van 1 februari 2024 ontbrak, wel actuele en objectieve landeninformatie voor.

Op 11 maart 2024 maakte de verwerende partij bij aanvullende nota de volgende informatie over:
- AIDA, *“Country Report: Bulgaria. Update 2022”*, 21 april 2023.

Door verzoeker wordt geen recentere (landen)informatie bijgebracht.

5. De situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2022 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2022 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 83 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflattende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend aan 83 personen, waarvan de meerderheid gezinnen waren, maar ook 2 alleenstaande statushouders. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, op grond van het feit dat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico's op armoede en ontbering. Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afghaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2022, p. 101-103).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “civiele nationale database” (ЕЦГРАОН). De registratie in het ЕЦГРАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigden dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2022, p. 103-105).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clause ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2022, p.105 -106).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2022 verbleven 298 begunstigen van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigen ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger) (AIDA Bulgarije update 2022, p.111).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig.

Begunstigen van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigen van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2022, p.80).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigen van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 22.90 euro. Voor het overige hebben ze dezelfde toegang als de Bulgaren zelf en worden met dezelfde problemen geconfronteerd (AIDA Bulgarije update 2022, p.112).

Uit de landeninformatie die voorligt blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

6. Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Bulgarije zodanig zijn dat deze begunstigen, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Bulgaarse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Bulgarije is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Bulgarije zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Niettemin is er sprake van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. (eigen onderlijnen)

7. De individuele omstandigheden van verzoeker

Wat verzoekers individuele situatie betreft, blijkt uit de gegevens in het administratief dossier (zie map 7 'landeninformatie', info van de Bulgaarse autoriteiten) dat aan verzoeker bij beslissing van 16 februari 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Bulgarije.

Verzoeker bevestigde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Bulgarije als vluchteling werd erkend en verklaarde er: “*Ik kreeg een verblijfsvergunning*”. Op de vraag of hij die documenten nog had, antwoordde hij: “*Nee, ik geraakte alles kwijt op de bus*”. Gevraagd hoe lang zijn verblijfsvergunning nog geldig was, luidde verzoekers antwoord: “*Hij was geldig voor 5 jaar*” (administratief dossier, bundel 5 ‘DVZ’, Verklaring DVZ van 7 september 2021, (vraag) nr. 22; zie in diezelfde zin bundel 5 ‘DVZ’, Annexe III). Gelet op zijn verklaringen en hogervermelde informatie over de geldigheidsduur van verblijfsdocumenten voor erkende vluchtelingen, was verzoekers verblijfsvergunning aldus geldig tot ergens in het jaar 2023 en (is de geldigheid ervan) thans dus verstreken. Verzoeker toont echter niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije er zijn verblijfsvergunning, mits het zetten van de nodige stappen hiertoe, niet zou kunnen vernieuwen/verlengen.

Een verblijfstitel geeft toegang tot huisvesting, werk, sociale bijstand en gezondheidszorg. Verzoeker toont evenwel niet aan concrete stappen te hebben ondernomen om huisvesting te vinden.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker in zijn hoedanigheid van erkend vluchteling slechts enkele maanden in Bulgarije bleef. Immers, nadat hij midden februari 2018 de status van vluchteling kreeg, verliet hij Bulgarije een viertal maanden later in juni 2018. Dit betreft een erg korte periode en getuigt niet van een oprechte wil om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkens zijn verklaringen al die tijd, ook nadat hij internationale bescherming verkreeg, in het opvangcentrum in de buurt van Sofia heeft verbleven. Verzoeker ondernam in Bulgarije geen concrete poging om elders buiten het opvangcentrum te verblijven, zo gaf hij zelf uitdrukkelijk aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (NPO, p. 13). Hij verklaarde ook dat hij niet vaak buiten het centrum ging (NPO, p. 16)

Uit verzoekers verklaringen blijken geen ernstige inspanningen en hij toont niet, laat staan met concrete en overtuigende elementen aan dat hij in Bulgarije daadwerkelijk en veelvuldige en ernstige pogingen heeft ondernomen om de rechten en voordelen verbonden aan/die voortvloeien uit zijn internationale beschermingsstatus, zoals inzake toegang tot o.a. huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale voordelen, er te laten gelden. Verzoeker blijft zeer vaag en algemeen over zijn beweerde pogingen om in Bulgarije een job te (proberen te) zoeken. Verder dan “ik heb geprobeerd, maar het lukte niet”, kwam hij niet tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker maakt derhalve op generlei wijze, laat staan op een concrete en overtuigende wijze aannemelijk effectief verschillende en ernstige pogingen te hebben gedaan om er werk te zoeken. In dit verband wordt herhaald en beklemtoond dat verzoeker slechts een relatief korte periode in Bulgarije verbleef nadat hij er de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

In dit verband wordt erop gewezen dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zoals ook de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangeeft, getuigt de vaststelling dat verzoeker relatief korte tijd na de toekenning van de vluchtelingenstatus uit Bulgarije is vertrokken niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen (NPO, p. 13) dat hij in Bulgarije enkele vrienden had die hem financieel hielpen, en dat verzoeker daarnaast zelfstandig en zelfredzaam was en o.a. bv. zelf zijn reis naar Duitsland in 2018 regelde en nadien, drie jaar later, vanuit Duitsland naar België in 2021.

Wat betreft het incident waarbij verzoeker in Bulgarije op de terugweg van de supermarkt met een bierflesje op het hoofd zou zijn geslagen, verklaarde verzoeker dat hij hiervoor niet naar de politie is geweest (NPO, 14). Van verzoeker kan en mag evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij als begunstigde van internationale bescherming met betrekking tot die gebeurtenis die hem naar eigen zeggen te beurt zou zijn gevallen alle mogelijke van hem te verwachten beschermingsmogelijkheden zou hebben benut en uitgeput in Bulgarije, hetgeen dus allerminst het geval is.

Er liggen derhalve *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij een terugkeer naar Bulgarije zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker brengt wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

8. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in Bulgarije terecht is gekomen of terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming er te doen/laten gelden. Zo beperkt verzoeker zich tot uiterst algemene en summiere verklaringen, zoals ook hoger aangegeven.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op het geheel van de vaststellingen, waaronder die in de bestreden beslissing welke niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht worden geplaatst, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije, dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

9. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend.

Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen.

10. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoeker toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS